

1931 - 14 D'ABRIL - 1956

FA VINT-I-CINC ANYS, totjust constituïda l'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA i a les trenta-sis hores del seu triomf electoral, Lluís Companys i Francesc Macià proclamaven la República amb la qual es posava fi al nefast regnat d'Alfonso XIII, principal responsable de la gravíssima transgressió, en 1923, de la Constitució que havia jurat acatar i servir, i el més actiu element de corrupció de la vida política espanyola.

Els joves que per no haver-ne estat testimonis presencials consideressin aquell 14 d'Abril del 1931 com una jornada que cal deixar oblidada sota la pols del sentimentalisme cometrien un greu error i farien una injustícia als qui hi participaren car sota aquell sostre de banderes prohibides somogudes per les canonades de Montjuïc els catalans festejaven el restabliment de la llibertat a Espanya i l'oficialització de la personalitat nacional de Catalunya, i ho celebraven tot donant al món un gran exemple de civisme puix que aquelles multituds desbordades d'entusiasme no tacaren la diada amb el més petit incident. Ningú no fou molestat físicament ni moralment i no es produí cap dany als béns particulars ni als edificis religiosos (custodiats aquests per l'espontània « guàrdia cívica »), comportament observat després fins que la revolta militar no alterà la tranquil·litat del país trencant l'aparell que l'estabilitzava.

Es aquella admirable conducta que tant honora la nostra Pàtria que l'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA oposa a la d'aquells que cinc anys després desdenyaren els mitjans democràtics que els permetien les lleis republicanes i provocaren l'hecatombe per tal d'escalar, impacientment, el poder que els poble els refusava per raó de llur incapacitat i provats abusos.

Disset anys després de fet el silenci damunt les ciutats i els pobles conquistats, els incendiàries sortits de les casernes i dels salons proclamen implícitament llur fracàs en mantenir el país en latent estat de guerra civil, els sentinelles sempre a l'aguait contra un enemic declarat oficialment qui sap el temps d'inexistent.

¿ Què n'han fet d'Espanya els victoriosos del 1939 ? L'Estat és avui una empresa d'ignominia monopolitzada pel « Sindicat dels vencedors » que manté el país sota el règim de « llibertat vigilada » per a impedir-li el mínim control sobre les escandaloses i sovintejades malifetes de les jerarquies ; l'Estat llença, declaradament, 80 milions de pessetes anyals a la voracitat dels mercenaris del « movimiento » i imposa *manu militari* als contribuents un pressupost el 42 % del qual es fon en capítols improductius i repressius ; l'Estat practica una política de salaris sempre en retard respecte el cost de la vida, i fanfarroneja una Seguretat Social que, contràriament a la dels països democràtics que augmenta les comoditats i el plaer a la vida dels obrers, a Espanya compensa molt escassament les conseqüències d'una gestió falangista desastrosa que força el treballador a unes jornades esgotadores per a cobrir les necessitats familiars més preemptòries.

Les altes jerarquies de l'Església, engegades per l'ardència de les fla-

mes de la victòria militar, han participat en la dansa macabra i corruptora iniciada fa vint anys per Falange, compromentent així de cara el futur la tan suspirada pau religiosa.

La Universitat i l'Escola han estat llençades al munt del boti de la guerra civil per a donar satisfacció als mediocres que han desgraciat la joventut i l'han desarmat intel·lectualment, científicament i cívicament obligant-la a descobrir per si sola el camí que l'ha de rehabilitar i a la qual cosa s'afanya valentament des de les Universitats, començant per les de Madrid i de Sevilla.

Els caps del « movimiento » que havia de salvar Espanya confessen sense cap mica de vergonya que després de disset anys encara no han estat creats els òrgans jurídics d'ordenació de l'Estat nacional-sindicalista i que no es pot dir encara a la gent què vol i cap on va la Falange. Acceptada sense reserves l'existència de la misèria a baix i la disbauxa i la corrupció adalt, en lloc de pensar en el suïcidi reparador, els responsables invoquen el remei de les pistoles i la xerrameca « joséantoniana ».

Aquells que prometeren llur sang calenta a l'Imperio l'han prudentment estalviada buscant l'« Imperio hacia Dios » que, a fi de comptes, acabarà a les mans d'Alà. La demagògica i incompetent diplomàcia franquista, no ens en sabriem plànyer, haurà valgut aquesta vegada al poble espanyol un abandó territorial evidentment beneficiós.

I, finalment, els representants d'una Espanya que es complau en l'ambient històric que fermenta en « El Pudridero » han fet els impossibles per a enverinar les relacions cordials entre els pobles d'Espanya, solemniament consagrades per tots els liberals a les Corts Constituentés l'any 1932. Catalunya sofreix en el seu cos i en la seva ànima els efectes d'una Dictadura que s'ha situat a les més profundes baixeses per a inspirar-hi els pitjors procediments repressius. Però haurà estat endebades perquè la nostra essència nacional és feta d'eternitat i es troba en la sang dels qui neixen a Catalunya i és present en el cor dels qui sense ésser-ne fills sentent l'orgull de participar en la seva grandesa.

Al lluny d'un quart de segle, ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA reivindica la gesta del 14 d'Abril del 1931 i proposa com un exemple a la joventut l'alegria i la pau que l'auriolaren car cap procediment no és tant odiat pel poble català com la violència, la qual desdiu les regles de tota societat democràtica i obre el camí a d'altres violències sense cap profit per a ningú.

Els opressors i llurs malifetes desapareixeran i Catalunya tornarà a ésser lliure, és a dir, ben democràtica, ben republicana i ben socialment justa.

Exili, 14 d'Abril de 1956.

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

